

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΤΩΝ 10 ΛΕΠΡΩΝ.

Τήν Παρασκευήν, 17^{ην} Φεβρουαρίου/ 1^{ην} Μαρτίου 2013, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐπεσκέφθη τήν μικράν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα τοῦ χωρίου Μπουρκίν- τῶν Δέκα Λεπρῶν, κειμένην εἰς τήν περιοχὴν τῆς Σαμαρείας, βορειώτερον τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ.

Εἰς τό χωρίον τοῦτο, κατοικοῦμενον σήμερον ὑπὸ ἐπτὰ χιλιάδων κατοίκων, ἐξ ὧν οἱ ἐξήκοντα Χριστιανοί Ὀρθόδοξοι ἐθεράπευσεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός τούς δέκα λεπρούς. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Πατριαρχείου ἐνταῦθα ἔχει τὰς ἀρχάς αὐτῆς εἰς τήν Βυζαντινὴν ἐποχὴν, κεῖται δέ ἐντός λελαξευμένου βράχου- σπηλαίου, ἔνθα διέμεναν ἀπομεμονωμένοι οἱ λεπροί. Διατηρεῖται δέ εἰσέτι καί τό ἀνοιγματοπῆ, ἔνθεν ἔρριπτον αὐτοῖς τήν τροφήν.

Τήν μικρὴν Ἐκκλησίαν ταύτην καί τούς παρακειμένους αὐτῇ χώρους διὰ Κατηχητικόν Σχολεῖον καί ἄλλας ἐνοριακάς ἐκδηλώσεις ἀνεκαίνισε τό Πατριαρχεῖον, ἐπιστατοῦντος τοῦ ἡγουμένου τῆς Ραμάλλας Ἀγιοταφίτου Ἀρχιμανδρίτου π. Γαλακτίωνος.

Εἰς τήν Ἐκκλησίαν ταύτην, ἀφιερωμένην εἰς τόν Ἅγιον μεγαλομάρτυρα Γεώργιον, ἐτέλεσε κατὰ τήν ὡς ἄνω ἡμέραν τήν ἀκολουθίαν τῆς Κυριακῆς τοῦ Ἀσώτου διὰ λόγους ποιμαντικούς καί τήν θείαν Λειτουργίαν ὁ Μακαριώτατος, συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, τοῦ Προϊσταμένου τοῦ Ἱεροῦ τούτου Ναοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Γαλακτίωνος, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τοῦ ἐφημερίου τοῦ Ζαμπάπδε π. Ἰσσα Τούμα καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Μακαρίου.

Πρός τό ἐκκλησίασμα τῆς κώμης ταύτης καί τό προσελθόν ἐκ τῶν ὁμόρων κωμῶν Τουμπάς καί Ζαμπάπδε ἐκήρυξε τόν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ἐλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Τῆς πατρώας δόξης σου, ἀποσκιρτήσας ἀφρόνως ἐν κακοῖς ἐσκόρπισα, ὃν μοι παρέδωκας πλοῦτον· ὅθεν σοι τήν τοῦ ἀσώτου φωνὴν κραυγάζω: ἡμαρτον ἐνώπιόν Σου, Πάτερ οἰκτίρμον, δέξαι μέ μετανοοῦντα καί ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου», ἀναφωνεῖ ὁ μελωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ὡς φιλεύσπλαχνος μήτηρ μᾶς προετοιμάζει διὰ τὴν ὑποδοχὴν τῆς μεγάλης ἐορτῆς τοῦ Πάσχα, δηλονότι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασις βεβαίως τοῦ Χριστοῦ ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀνάστασιν ἐνός ἐκάστου ἐξ ἡμῶν ἐκ τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς καί τῆς ἀμαρτίας.

Ἡ μνεία ἐκ τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελικοῦ ἀναγνώσματος τῆς τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ παραβολῆς σκοπὸν ἔχει τὴν ἀπαλλαγὴν ἡμῶν ἐκ τοῦ πάθους τῆς ἀπογνώσεως ἀφ’

ένός καί τήν διέγερσιν ἡμῶν πρὸς ἀνάληψιν ἀρετῆς κατὰ τόν Συναξαριστήν τῆς Ἐκκλησίας μας: «Δύο μὲν οὖν εἰσιν υἱοὶ τοῦ ἀνθρώπου, ἥτοι τοῦ θεανθρώπου Λόγου, οἱ δίκαιοι καί οἱ ἁμαρτωλοί. Ὁ μὲν οὖν πρεσβύτερός ἐστιν ὁ ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ καί τῷ καλῷ ἀεὶ ἐπιμένων τοῦ θεοῦ καί μηδ' ὀπωσοῦν αὐτοῦ ἀφιστάμενος· νεώτερος δέ, ὁ τήν ἁμαρτίαν ποθήσας καί τήν μετὰ θεοῦ συνδιαγωγὴν διὰ τῶν αἰσchrῶν πράξεων ἀρνησάμενος καί τήν περί αὐτοῦ τοῦ θεοῦ φιλανθρωπίαν ἐκδαπανήσας ἀσώτως πολιτευσάμενος ὡς μή τό κατ' εἰκόνα σῶν διατηρῶν καί τῷ πονηρῷ δαίμονι ἐξακολουθήσας καί δουλεύσας διὰ τῶν ἡδονῶν τοῖς ἐκείνου θελήμασιν καί μή δυνηθείς τήν ἐπιθυμίαν ἐμπλῆσαι. Ἀκόρεστον γάρ τό πρᾶγμα ἡ ἁμαρτία».

«Διαρρέουσα», λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, «ἡ διάκενος ἡδονὴ κενόν αὐτόν [τόν Ἄσωτον] κατελίμπανε καί ἦν ἐν ἐνδείᾳ παντάπασιν».

«Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθὼν ὁ Ἄσωτος εἶπε: ... ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου καί ἐρῶ αὐτῷ: πάτερ ἡμαρτον εἰς τόν οὐρανόν καί ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου, ποίησόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου», (Λουκ. 15, 17-18), «Ὁ ἐστιν», λέγει ὁ Ζιγαβηνός, «ἀνανήψας ὡς ἐκ μέθης καί κάρου, (βαρέως ὕπνου) ἀφύπνισε γάρ αὐτόν ἡ κακοπάθεια». «Ἔως μὲν γάρ ἔπραττε τά φαῦλα», ἐρμηνεύει ὁ Ἅγιος Θεοφύλακτος, «ἔξω ἑαυτοῦ ἦν... ὁ γάρ μή λόγῳ κυβερνώμενος, ἀλλ' ὡς ἄλογος ζῶν... ἔξω ἑαυτοῦ ἐστιν... Ὅταν δέ ἀναλογίσηται τίς ὢν ἐπὶ ποίαν κατήντησεν ἀθλιότητα, τότε γίνεται ἐν ἑαυτῷ».

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τῆς παραβολῆς, δηλαδή τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἀσώτου Υἱοῦ, καλούμεθα καί ἡμεῖς νά ἔλθωμεν εἰς ἑαυτούς, δηλονότι νά ἀναλογισθῶμεν εἰς ποίαν φυσικὴν καί πνευματικὴν κατάστασιν εὐρισκόμεθα ὡς μέλη τῆς Ἐκκλησίας, φέροντες τό ἔνδυμα τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος καί τήν σφραγιδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τό μὲν «εἰς ἑαυτὸν ἐλθὼν» τοῦ Ἀσώτου δηλώνει τήν διάθεσιν καί ζωηράν αὐτοῦ ἐπιθυμίαν νά μετανοήσῃ. Τό δέ «ἀναστάς πορεύσομαι πρὸς τόν πατέρα μου», φανερώνει τήν ἀπόφασιν τήν ὁποίαν ἔλαβε, νά ἐπιστρέψῃ εἰς τόν πατέρα του, ὁ ὁποῖος πάντοτε τόν ἀνέμενε μέ ἀνοιχτάς τὰς ἀγκάλας του.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ θεὸς Πατήρ ἡμῶν, φιλάνθρωπος ὢν, ἀναμένει τήν μετάνοιαν μετ' ἰδιαιτέρας χαρᾶς κατὰ τούς Κυριακούς λόγους: «Λέγω ὑμῖν ὅτι οὕτω χαρά ἔσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι ἢ ἐπὶ ἐνενήκοντα ἐννέα δικαίοις, οἵτινες οὐ χρεῖαν ἔχουσι μετανοίας», (Λουκ. 15,7), καί πάλιν, «οὕτω, λέγω ὑμῖν χαρά γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι», (Λουκ. 15,10).

Ἐδῶ ἀκριβῶς, ἀδελφοί μου, καταφαίνεται ἡ δύναμις τῆς μετανοίας τῶν ἁμαρτωλῶν καί τό μέγεθος τῆς φιλανθρωπίας τοῦ θεοῦ. Ἐπὶ πλέον δέ καταφαίνεται καί τό δῶρον, τό ὁποῖον ἐχάρισεν ὁ θεός εἰς τόν ἄνθρωπον, τό «αὐτεξούσιον» αὐτοῦ, δηλονότι τήν ἐλευθέραν θέλησιν καί βούλησιν. Σχετικῶς μέ τήν μετάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου ὁ Ἅγιος Κλήμης Ἀλεξανδρείας λέγει: «ἐμφαίνει τό θεῖον τό φιλάνθρωπον τό αὐτοῦ τῷ αὐτεξουσίῳ τῆς ψυχῆς ἀφορμὰς μετανοίας χαριζόμενος», (Κλήμ. Παιδ. 1,9).

Ὁ Απόστολος Παῦλος ἀναφερόμενος εἰς τό πάθος τῆς ἁμαρτίας ἐκ τῆς πορνείας λέγει: «Ἀδελφοί, πάντα μοι ἔξεστιν ἀλλ' οὐ πάντα μοι συμφέρει, ... ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος», (Α' Κορ. 6,12).

(Ὅλα ἔχω ἐξουσίαν νά τά πράττω, δέν συμφέρουν ὅμως ὅλα. Ὅλα εἶναι εἰς τήν ἐξουσίαν μου, ἀλλ' ἐγώ δέν θά ἐξουσιασθῶ καί δέν θά γίνω δοῦλος εἰς τίποτε).

Ἡ προετοιμασία μας, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, διὰ τήν μεγάλην ἐορτήν τοῦ Πάσχα προϋποθέτει τήν διάθεσίν μας πρὸς ἀνάνηψιν, δηλαδή πρὸς μετάνοιαν. Ἡ δέ μετάνοια προϋποθέτει τήν ἐγκράτειαν καί τήν διάκρισιν, ὅσον ἀφορᾷ εἰς τήν χρῆσιν τῆς ἐλευθέρας θελήσεως καί ἐξουσίας μας, ὡς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος «Πάντα μοι ἔξεστι.... ἀλλ' οὐκ ἐγώ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος».

Ἴδού λοιπόν, ἀδελφοί μου, καιρός ἀνανήψεως, ἰδού καιρός μετανοίας, ἰδού παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἢ τοῦ Ἀσώτου μετάνοια καί μεταμέλεια. Εἰς τοῦτο μᾶς καλεῖ ἡ ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία μας διὰ στόματος τοῦ μελωδοῦ αὐτῆς λέγουσα: «ταῖς ἡδοναῖς τοῦ σώματος ὑπέκυψα παναθλίως καί ἐδουλώθην ὅλως, τοῖς τῶν παθῶν ἐφευρεταῖς καί ξένος ἐγενόμην ἀπό Σοῦ, φιλάνθρωπε. Νῦν δέ κράζω τήν τοῦ Ἀσώτου φωνήν: Ἠμάρτηκα, Χριστέ, μή ὑπερίδης ὡς μόνος ἐλεήμων».

Ἀμήν.

Μετά τήν θ. Λειτουργίαν ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Γαλακτίων καί τά μέλη τῆς ἐνορίας ταύτης ἐδεξιώθησαν φιλοφρόνως τόν Μακαριώτατον καί τήν Συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

ngg_shortcode_0_placeholder